

Mahidol University

ข่าวสภาคณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหิดล

<http://www.senate.mahidol.ac.th>

ISSN 0857-989 x ปีที่ 39 ฉบับที่ 7 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2556

ในเล่ม

สารจากประธานสภาคณาจารย์
กรรมการอุทธรณ์ร้องทุกข์ : ภาพลักษณ์และมุมมอง
บำเพ็ญบารมี

2	ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ กับ “พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ.2550”	6
2	: ประเด็นผู้บริหารส่วนราชการ	10
4	“สติ” กับ “การศึกษาทั่วไปเพื่อการพัฒนามนุษย์”	11
	ภาพกิจกรรม	12
	บรรณาธิการแถลง	

สารจากประธานสภาคณาจารย์

โดย ศ.คลินิก นพ.วิรุณ บุญนุช

ขอแสดงความยินดีกับบัณฑิตของมหาวิทยาลัยมหิดลทุกท่าน ในโอกาสที่เข้ารับพระราชทานปริญญาบัตรจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 2556 ที่ผ่านมา

โดยพิธีสำคัญและศักดิ์สิทธิ์นี้ สมาชิกสภาคณาจารย์ได้ร่วมปฏิบัติหน้าที่เป็นอาจารย์สักขีพยานอีกครั้งหนึ่งด้วย

ชาวสภาคณาจารย์ฉบับนี้ขอนำเสนอบทความที่เป็นประโยชน์ และน่าสนใจเกี่ยวกับเรื่องกรรมการ อุตธรณ์ร้องทุกข์ : ภาพลักษณ์และมุมมอง การบำเพ็ญบารมี บทวิเคราะห์ “ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น ที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ” กับ “พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550” : ประเด็นผู้บริหารส่วนราชการ และปิดท้ายด้วยเรื่อง “สติ” กับ “การศึกษาทั่วไปเพื่อการพัฒนามนุษย์”

นอกจากนี้เมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม 2556 สภาคณาจารย์ได้จัดเสวนาวิชาการ เรื่อง “ทำอย่างไรจะได้เป็นศาสตราจารย์ก่อนอายุ 40 ปี” ณ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย บุคคากรที่มิได้เข้าร่วมเสวนาฯ และมีความสนใจสามารถชมย้อนหลังได้ที่ IPTV สำหรับสรุปผลการเสวนาฯ จะนำมาเสนอในฉบับต่อไป

กรรมการอุตธรณ์ร้องทุกข์ : ภาพลักษณ์และมุมมอง

โดย รศ.นพ.วิสูตร ฟองศิริไพบูลย์

คณะกรรมการอุตธรณ์และร้องทุกข์ :

เป็นคณะกรรมการที่จัดให้มีขึ้นโดยบทบัญญัติของกฎหมาย คือ พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 มาตรา 24(19) ประกอบกับ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วย การอุตธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. 2552 ข้อ 8 ที่บัญญัติไว้ว่า

“ข้อ 8 ให้มีคณะกรรมการอุตธรณ์และร้องทุกข์ ประกอบด้วย

- (1) ประธานซึ่งสภามหาวิทยาลัย แต่งตั้งจากกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ
- (2) กรรมการซึ่งเลือกจากพนักงานมหาวิทยาลัยตำแหน่งประเภทผู้บริหาร จำนวนสามคน
- (3) กรรมการซึ่งเลือกจากสมาชิกสภาคณาจารย์ จำนวนหนึ่งคน
- (4) กรรมการซึ่งเลือกจากข้าราชการ ตำแหน่งวิชาการ จำนวนหนึ่งคน และตำแหน่งประเภททั่วไป วิชาชีพเฉพาะ หรือเชี่ยวชาญเฉพาะ จำนวนหนึ่งคน

(5) กรรมการซึ่งเลือกจากพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่งประเภทวิชาการ จำนวนหนึ่งคน และตำแหน่งประเภทสนับสนุน จำนวนหนึ่งคน

(6) กรรมการซึ่งเลือกจากลูกจ้างมหาวิทยาลัย จำนวนหนึ่งคน โดยให้กรรมการดังกล่าวเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการเพื่อพิจารณาในกรณีเรื่องอุตธรณ์และร้องทุกข์ของลูกจ้างมหาวิทยาลัยเท่านั้น

(7) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งกรรมการตาม (1) - (6) เลือกจากผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ด้านการบริหาร และ/หรือ กระบวนการยุติธรรม และไม่ได้เป็นข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้าง หรือดำรงตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัย จำนวนสองคน

(ให้คณะกรรมการตั้งเลขานุการหนึ่งคนและอาจแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการก็ได้...ของเดิมก่อนปี พ.ศ. 2554)

ให้อธิการบดีแต่งตั้งเลขานุการหนึ่งคน และอาจแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการก็ได้

หลักเกณฑ์และวิธีการได้มาซึ่งกรรมการตาม (2) - (6) ให้เป็นไปตามประกาศของมหาวิทยาลัย”

วิเคราะห์และความเห็น :

จากพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ.2550 จะเห็นได้ว่า “คณะกรรมการอุตธรณ์และร้องทุกข์” มีอยู่ 2 งานที่สำคัญ คือ งานรับการอุตธรณ์ (งานอุตธรณ์) และ งานรับการร้องทุกข์ (งานร้องทุกข์)

งานอุทธรณ์ หมายความว่าถึง “การอุทธรณ์ คำสั่งลงโทษทางวินัย” (ข้อ 12) (เมื่อบุคลากรที่ถูกออกคำสั่งเห็นว่าไม่ชอบ ไม่ได้ได้รับความเป็นธรรม)

งานร้องทุกข์ หมายความว่าถึง การร้องทุกข์ในเหตุที่เกิดเป็นปัญหาขึ้นระหว่าง “ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา” กับ “ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์” โดยเห็นว่าตนไม่ได้ได้รับความเป็นธรรมหรือมีความคับข้องใจเนื่องจาก “การกระทำ” หรือ “คำสั่ง” ของผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์ (ข้อ 25)

งานในเรื่องงานอุทธรณ์และร้องทุกข์ (โดยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์) จึงเกี่ยวข้องกับ การพิจารณา “เนื้อหาของอุทธรณ์” และ “เนื้อหาที่ร้องทุกข์” (เป็นเอกสารหรือลายลักษณ์อักษร) ซึ่งต้องประกอบไปด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ

1. การพิจารณาข้อกฎหมาย หรือ “ปัญหาข้อกฎหมาย”
2. การพิจารณาข้อเท็จจริง หรือ “ปัญหาข้อเท็จจริง”

ดังนั้นความสำคัญของกรรมการอุทธรณ์ร้องทุกข์หาใช่อยู่ที่การเป็นกรรมการไม่ แต่ความสำคัญกลับอยู่ที่ “งานที่ต้องกระทำ” หรือ “ความเข้าใจและความสามารถที่จะกระทำรวมถึงการติดตามการดำเนินการตามกระบวนการในตำแหน่งของกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์”

จากประสบการณ์ในการเป็น “กรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์” (พ.ศ. 2553 - 2556) พบว่า มีใช้เรื่องง่ายในการที่จะเข้าใจในประเด็นและเนื้อหาแห่งการร้องทุกข์ทั้งในส่วน กฎหมายสาระบัญญัติที่เข้ามาเกี่ยวข้อง (กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ พระราชบัญญัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ฯลฯ) และ กฎหมายที่กำหนดกระบวนการที่เกี่ยวข้อง (วิธีบัญญัติ) เพราะมีทั้งชนิดที่เป็น ก) หลักกฎหมาย ข) กฎหมายที่ใช้บังคับทั่วไป ค) กฎหมายเฉพาะเรื่อง อีกทั้งยังมีบทบัญญัติของกฎหมายย่อยที่ปรากฏและแทรกอยู่อีกมาก (กฎหมายย่อย เช่น ข้อบังคับ ระเบียบ คำสั่ง ประกาศ ฯลฯ) คณะกรรมการฯ จึงหาใช่เข้ามา “เพื่อเป็นองค์ประชุม” หรือ “เพื่อพิจารณาแต่ข้อเท็จจริงกฎหมาย (กฎเกณฑ์) เพียงฉบับเดียว” เท่านั้น แต่จะต้องเข้าพิจารณาทั้งกฎหมายและกฎเกณฑ์ดังที่กล่าวไว้อย่างมากมายด้วย

อุทธรณ์ (ตัวอย่าง) :

เมื่อเห็นคนตกน้ำและจะจมน้ำ คนจำนวนไม่น้อยย่อมต้องการช่วยเหลือ “ความต้องการนั้นเป็นความต้องการในใจ” แต่หากผู้หนึ่งผู้ใดต้องการช่วยคนจมน้ำ หรืออาสาเป็นผู้ช่วยเหลือ (life guard) ของสระว่ายน้ำ หาใช่ที่ผู้นั้นจะมีเพียงเจตนา (จิตอาสา) ที่จะช่วยเท่านั้น แต่ประการสำคัญที่สุดก็คือ “เขาต้องว่ายน้ำเป็น”

ในทางทฤษฎีแล้ว “ความต้องการช่วยเหลือ” “ความคิด ความมุ่งมั่น แผนการ นโยบาย ฯลฯ ในการช่วยเหลือ” (จากการจมน้ำ) นั้น ก็เป็นเพียง “ความต้องการ” เท่านั้น เมื่อคนทั่วไปได้รับการอธิบายโดยผู้ช่วยเหลือ (life guard) ก็ยากที่ผู้ที่รับฟัง (ใช้สระว่ายน้ำ) จะเข้าใจถึง “กระบวนการที่จะต้องกระทำได้” ก็มักจะเห็นชอบเห็นดีเห็นงาม และคิดว่าคนเหล่านั้น “มีความสามารถ” ทั้งนี้เพราะ

1. ผู้รับฟังไม่เข้าใจต่อแง่ถึง “กระบวนการที่ต้องดำเนินการ” เพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ (ต้องว่ายน้ำเป็น) เพราะความที่ไม่ถนัดในการที่จะเข้าใจ
2. ผู้รับฟังเข้าใจว่าผู้ที่เป็นผู้ช่วยเหลือ (จิตอาสา) นั้น “มีความสามารถในการดำเนินการกระบวนการเพื่อช่วยเหลือ” อย่างเพียงพอแล้ว

ดังนั้น หากความเข้าใจของผู้ที่รับฟัง “ไม่ถูกต้อง” และ/หรือ “ไม่สอดคล้อง” กับความเป็นจริงแล้ว การบรรลุผลของการช่วยเหลือย่อมไม่เกิดขึ้น และแน่นอนที่สุดผลที่ตามมาก็คือ “ผู้ที่จมน้ำต้องตาย” หรือ “ตาย กับ ตาย ลูกเดียว” ยิ่งหากความต้องการของผู้ช่วยเหลือ (จิตอาสา) นั้นมิใช่มีเพื่อ “ความต้องการช่วยเหลือ” (ไม่มีทางรู้ถึงเจตนาภายในใจ) แต่ต้องการเพียงเพื่อให้ได้รับ “ตำแหน่งหน้าที่” “ชื่อเสียง” “ผลประโยชน์” ฯลฯ เท่านั้น ยิ่งทำให้สังคมนั้นอยู่ในภาวะเสี่ยง (อย่างไม่รู้ตัว) และหากเทียบเคียงกับผู้ช่วยเหลือ (life guard ของสระว่ายน้ำ) แล้ว ผู้ว่ายน้ำ (ไม่เป็น) จะตกอยู่กับความเสี่ยงมากที่สุดโดยไม่รู้ตัวเสียด้วย และเมื่อถึงวันนั้นก็คงสายเสียแล้วที่จะแก้ไขเยียวยาได้

สรุป :

คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์เป็นคณะกรรมการที่มีความสำคัญที่บุคลากรในมหาวิทยาลัยต้องให้ความสนใจ โดยเฉพาะการเข้าเป็นกรรมการที่ถือว่ามาจากบุคลากรในภาคส่วนต่าง ๆ ผู้ที่เป็นกรรมการหาใช่เพียงแต่เข้าร่วมประชุมเท่านั้น แต่จำเป็นต้องศึกษาข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และที่สำคัญจะต้องกล้าในการเสนอความเห็นเพื่อประโยชน์ในการพิจารณา

เอกสารที่เกี่ยวข้องและสมควรศึกษาเพิ่มเติม :

1. พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 124/ ตอนที่ 68 ก/ 16 ตุลาคม 2550.
2. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วย การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. 2552 ประกาศ ณ วันที่ 22 เมษายน 2552.
3. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วย การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2554. ประกาศ ณ วันที่ 17 สิงหาคม 2554.
4. พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 113/ ตอนที่ 60 ก/ หน้า 1/14 พฤศจิกายน 2539.

บำเพ็ญบารมี

หมายถึง การเพียรสร้างสรรค์ความดีต่าง ๆ ให้บริบูรณ์ ซึ่งจะส่งผลเกื้อหนุนให้มีโอกาสทำความดีได้อย่างต่อเนื่องและอย่างกว้างขวางต่อไปได้ และส่งเสริมให้เกิดความเห็นที่ถูกต้องตามความเป็นจริงของธรรมชาติและดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้องดีงาม เพื่อประโยชน์สุขในปัจจุบันและสะสมเป็นเสบียงบุญนำทางไปสู่สุคติภูมิในชาติต่อไป เป็นการสร้างสมบารมีให้กับตนเองจนกว่าจะเกิดปัญญาขั้นสูงสุดที่จะนำไปสู่ความเป็นอิสระอย่างแท้จริง (นิพพาน) อันเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุดและเป็นจุดมุ่งหมายสุดท้ายของการเกิดเป็นมนุษย์

ความดี หรือ **บุญ** นี้ จึงเป็นเครื่องชำระล้างจิตใจให้ใส สะอาด ผุดผ่อง บริสุทธิ์ ปราศจากกิเลสอันเป็นเครื่องเศร้าหมอง ซึ่งจะส่งผลที่เป็นประโยชน์สุขทั้งในชาติปัจจุบันและในชาติต่อไปด้วย จึงเป็น **“อริยสมบัติ”** ที่มนุษย์สามารถสะสมไว้ใช้ได้ตลอดชีวิตตลอดชาติและทุกชาติที่ยังคงเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในสังสารวัฏ โดยไม่ต้องอาศัยสถานที่สำหรับเก็บรักษาสบัตินี้เลย เนื่องจากบุญที่ได้กระทำสำเร็จแล้วจะอยู่ในรูปของพลังงานชนิดหนึ่ง และยังสามารถแผ่แผ่บุญนี้ให้กับผู้อื่นได้อีกด้วย ทั้งผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่และผู้ที่เกี่ยวข้องแล้ว

การทำความดี ที่จะได้ผลบุญ (อานิสงส์) เต็มบริบูรณ์นั้นจะต้องกระทำด้วยเจตนาที่บริสุทธิ์เปี่ยมด้วยปิตุสขทั้งก่อนทำ ขณะทำ และหลังทำแล้ว ด้วยวัตถุสิ่งของที่ได้มาโดยบริสุทธิ์ และด้วยความเป็นผู้ทรงศีลอันบริสุทธิ์ของผู้ทำ (รวมทั้งของผู้รับด้วย) โดยไม่เบียดเบียนหรือทำให้เกิดความเสียหายแก่ตนเองและผู้อื่น ไม่เช่นนั้นจะได้รับผลมาน้อยลดหลั่นกันไป ซึ่งการทำความดีนี้สามารถกระทำได้ทั้งทางกาย ทางวาจา และทางใจ และตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาได้กำหนดวิธีการทำความดีของบุคคลทั่วไปไว้ 10 วิธี เรียกว่า **“บุญกิริยาวัตถุ 10”** ดังนี้

1. การทำทาน (ทานมัย) เป็นการให้ที่ไม่หวังผลตอบแทน อาจกระทำโดยการให้วัตถุสิ่งของที่เป็นประโยชน์และเป็นที่ต้องการของผู้รับ การให้ความสบายใจด้วยรอยยิ้ม หรือคำพูดที่สุภาพอ่อนหวาน การให้ความช่วยเหลือด้วยแรงกาย คำแนะนำ หลักธรรม หรือความรู้ที่เป็นประโยชน์ การให้ที่พักหรือที่นั้ง การให้อภัยผู้อื่น ทั้งนี้เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของผู้อื่น ช่วยให้ผู้อื่นมีความสุข มีความเข้าใจความจริงตามธรรมชาติอย่างถูกต้องจนสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้องดีงาม รวมถึงการให้โอกาสผู้อื่นในการทำความดีด้วย เป็นการเอื้อเพื่อเกื้อกูลกันให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขและค้ำจุนหนุนโลกให้ร่มเย็น

2. การรักษาศีล (ศีลมัย) เป็นการรักษากายวาจาให้ดีงามเป็นปกติอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ตาม

บำเพ็ญบารมี

โดย ผศ.พญ.สุภาวรรณ เศรษฐบรรจง

สถานภาพของผู้ทำ เช่น หากเป็นฆราวาสควรรักษาศีล 5 ข้อให้บริสุทธิ์ หากเป็นอุบาสกอุบาสิกาควรรักษาศีล 8 ข้อให้บริสุทธิ์ หากเป็นเณรควรรักษาศีล 10 ข้อให้บริสุทธิ์ และหากเป็นพระควรรักษาศีล 227 ข้อให้บริสุทธิ์ โดยมีความตั้งใจหรือเจตนาที่จะรักษาศีลอย่างจริงจัง (สมาทานศีล) ทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข โดยไม่เบียดเบียนหรือทำร้ายกันทั้งทางกาย ทางวาจา และทางใจ

3. การเจริญภาวนา (ภาวนามัย) เป็นการลงมือปฏิบัติเพื่อฝึกฝนและพัฒนาจิตให้บริสุทธิ์โดยอาจเริ่มต้นด้วยการสวดมนต์ทำจิตให้สงบ การฝึกจิตให้ตั้งมั่นจดจ่ออยู่ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนรวมเป็นจิตที่มีสมาธิ (จิตตภาวนา หรือ สมถภาวนา) แล้วพัฒนาจิตในขั้นต่อไปจนสามารถสลัดวิชชาออกจากตัว เกิดปัญญารู้เท่าทันธรรมชาติอย่างแจ่มแจ้ง (ปัญญาภาวนา หรือ วิปัสสนาภาวนา) สามารถลดละกิเลสต้นเหตุอุปาทานออกจากใจ จนกระทั่งจิตเกิดความผุดผ่อง ใส สะอาด บริสุทธิ์อย่างยิ่งยวดจนบรรลุมรรค ผล นิพพาน อันเป็นสภาวะที่ปราศจากทุกข์อย่างสิ้นเชิง เป็นไทแก่ตนเองอย่างแท้จริง และเป็นสุขนิรันดร ไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏอีกต่อไป การเจริญภาวนาจึงเป็นการทำบุญที่ให้ผลมากกว่าการทำทานและการรักษาศีล

4. การนอบน้อม (อปจายนมัย) การแสดงความนอบน้อมหรือความเคารพบูชาต่อผู้ที่ควรได้รับความเคารพเป็นสิ่งที่มนุษย์ควรกระทำต่อกันอย่างยิ่งผู้นอบน้อมยอมปิตุสขในขณะที่ทำ ทั้งขจัดความกระด้างของจิตใจ ก่อให้เกิดความอ่อนโยนเข้ามาแทนที่ จนกลายเป็นความเมตตา/กรุณาที่มีต่อกัน จึงเป็นประโยชน์ต่อผู้นอบน้อมทั้งในทางโลกและทางธรรม ส่วนผู้ที่ได้รับการแสดงความนอบน้อมยอมยินดีปราโมทย์และเกิดความเมตตาอยากช่วยเหลือ ทำให้อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบสุข สมานฉันท์ และเกื้อกูลกันยิ่งขึ้น

5. การช่วยเหลือในกิจที่ชอบ (ไวยวัจมัย) การให้ความช่วยเหลือผู้อื่นในกิจการต่าง ๆ ในทางที่ชอบที่ดีงามด้วยความกระตือรือร้นและด้วยความยินดี ย่อมก่อให้เกิดประโยชน์และความปราโมทย์ทั้งต่อผู้ให้และผู้รับ ก่อให้เกิดความสามัคคี สโมสร สมาคม ในการร่วมกันทำกิจการต่าง ๆ ที่จะนำความสุข ความเจริญและความรุ่งเรืองมาสู่ครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ตลอดจนมนุษยโลกต่อไปด้วย

6. การเพื่อแผ่บุญ (ปัตติทานมัย) ซึ่งรวมถึง การแผ่หรือส่งบุญให้กับมนุษย์หรือสัตว์ที่ยังมีชีวิตอยู่ และการอุทิศบุญให้แก่มนุษย์หรือสัตว์ที่เสียชีวิตแล้ว ตลอดจนเทพเทวา สิ่งศักดิ์สิทธิ์ เปรต อสุรกาย และ สัตว์นรกด้วย เป็นการละซึ่งความยึดมั่นถือมั่น ความตระหนี่ และความโลภ ทั้งส่งเสริมให้มีความเมตตา กรุณาต่อกัน และช่วยเหลือเกื้อกูลกันด้วยอริยทรัพย์ เพื่อความสุขและความพ้นทุกข์ของผู้อื่นทั้งที่อยู่ในภูมิ มนุษย์และภูมิอมนุษย์ด้วย

7. การอนุโมทนาบุญ (ปัตตานุโมทนามัย) การน้อมนำจิตใจให้เกิดความปีติสุขและยินดีกับการทำความดีของผู้อื่นด้วยความบริสุทธิ์ใจ เป็นการขัดเกลาจิตใจให้มีมูทิตา ไม่ให้เกิดความอิจฉาริษยากัน

8. การฟังธรรม (อัมมัสสวนมัย) ตามสมควร แก่กาลเวลา รวมถึงการอ่านหนังสือที่เกี่ยวกับธรรม ด้วยความตั้งใจ ทำให้รู้และเข้าใจธรรมได้อย่างถูกต้อง และถ่องแท้ เป็นการขัดต่อวิชชา (ความรู้ที่ผิด / ความไม่รู้) ซึ่งผลของการฟังธรรมนั้นจะทำให้เกิดความรู้และความเห็นที่ถูกต้อง มีเจตคติที่ดีในการทำความดี ตลอดจนการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องดีงามต่อไป

9. การแสดงธรรม (อัมมเทศนามัย) เป็นการให้ข้อคิดและการให้ความรู้เกี่ยวกับหลักธรรมแก่ผู้อื่น ทำให้ผู้อื่นรู้และเข้าใจธรรมอย่างถูกต้องยิ่งขึ้น ส่งผลให้ผู้อื่นประพฤติปฏิบัติตนและดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องดีงาม ทำให้ชุมชนและสังคมอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข การแสดงธรรมจึงเป็นการให้ธรรมเป็นทานและเป็นการทำทานที่ส่งผลมากที่สุดด้วย ดังคำกล่าวที่ว่า “*สพทานัง อมมทานัง ชินาติ = การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง*” ซึ่งเน้นให้เห็นความสำคัญของการให้ธรรมเป็นทานที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

10. การทำความเห็นให้ตรง (ทิวฺจฺชุกัมม) เป็นความเข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับธรรมชาติและรู้เท่าทันตามความเป็นจริงของธรรมชาติ ด้วยปัญญาที่พัฒนาอย่างสมบูรณ์และรู้แจ้งแทงตลอดในสรรพสิ่งทั้งปวง ทำให้หลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งมวลและมีความสุขอย่างยั่งยืน ทั้งเป็นผู้ตื่นตัวในการทำความดีอยู่เสมอด้วยความไม่ประมาท และเป็นผู้มีจิตใจเบิกบานผ่องใส ในการทำความดีเป็นอาจิด

บุญกิริยาวัตถุ 10 นี้ อาจสรุปลักษณะการทำบุญทั้งหมดโดยย่อเป็น “**บุญกิริยาวัตถุ 3**” ได้แก่ การทำทาน การรักษาศีล และการเจริญภาวนา หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “**บุญสิกขา**” การทำบุญนี้นอกจากจะส่งผลให้เกิดประโยชน์สุขในปัจจุบันแล้วยังส่งผลถึงภพชาติต่อไปด้วย กล่าวคือ

การทำทาน เป็นจุดเริ่มต้นของการทำความดี การละเว้นความชั่ว (ความอยากได้ของผู้อื่น ความอาฆาตพยาบาท คำพูดที่ก่อให้เกิดโทษ การเบียดเบียน

หรือทำร้ายผู้อื่นทั้งทางกายวาจาใจ) ขัดเกลาอุปาทาน (ความยึดมั่นถือมั่น) และขจัดกิเลส (โลภะ โทสะ โมหะ) บางส่วน ซึ่งผลแห่งการทำทานนั้นจะส่งผลให้สมบุญพร้อมด้วยโภคทรัพย์ ทำให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี และหากมีโอกาสผู้อื่นในการทำความดีด้วยก็จะส่งผลให้สมบุญพร้อมด้วยบริวาร ทำให้มีโอกาสสร้างความสำเร็จได้ง่ายขึ้นและมากขึ้น ทานจึงเป็นพื้นฐานของความสุขสมบุญในการดำรงชีวิตและการพัฒนาชีวิตของมนุษย์ให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นทั้งในทางโลกและทางธรรม

การรักษาศีล เป็นการสำรวมกายวาจาให้ประพฤติอยู่ในกรอบของความดีงามจนกลายเป็นคุณลักษณะปกติของผู้คน เป็นการละเว้นความชั่ว ขัดเกลาต้นเหตุอุปาทาน และขจัดกิเลสได้มากขึ้น ส่งผลให้เป็นคุณลักษณะปกติของชุมชนและสังคมนั้น ทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข จึงเป็นการทำบุญที่ได้ผลมากกว่าการทำทาน โดยช่วยชำระจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น การรักษาศีลจึงเป็นคุณสมบัติเบื้องต้นของมนุษย์ผู้มีจิตใจสูงและเป็นหนทางที่จะทำให้บรรลธรรมชั้นสูงได้โดยง่ายด้วย ซึ่งผลแห่งการรักษาศีลนั้นจะส่งผลให้สมบุญพร้อมด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ และเป็นบาทฐานที่จะเจริญภาวนาให้ได้ผลบริบูรณ์โดยง่ายและรวดเร็ว

การเจริญภาวนา เป็นการขัดเกลาวิชาต้นเหตุ อุปาทานจนหมดจด และขจัดกิเลสออกจากใจได้มากยิ่งขึ้นจนในที่สุดขจัดกิเลสได้หมดอย่างสิ้นเชิง ซึ่งผลแห่งการเจริญภาวนานั้นจะส่งผลให้สมบุญพร้อมด้วยปัญญา มีความเห็นที่ถูกต้องตรงตามความจริงแท้ตามธรรมชาติ อันเป็นคุณลักษณะของมนุษย์ที่เปี่ยมด้วยความดีงามสมบูรณ์พร้อมที่จะเกื้อหนุนเป็นเหตุปัจจัยให้บรรลุมรรค ผล นิพพาน อันเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุดของการเกิดเป็นมนุษย์

ฉะนั้น การทำทาน การรักษาศีล และการเจริญภาวนาให้บริสุทธิ์ ยิ่งยวด ต่อเนื่อง และยาวนานนี้ จึงเป็นการบำเพ็ญบารมี ดังโอวาทปาฏิโมกข์ของพระพุทธเจ้าที่ทรงสอนให้มนุษย์ “*ละเว้น ความชั่ว ทำความดี และทำจิตให้บริสุทธิ์*” นั่นเอง

บรรณานุกรม

- สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก วิธีสร้างบุญบารมี ทางหุ่นส่วนจำกัดยูนิตีพับลิเคชั่น กรุงเทพฯ 2554
- พระธรรมโกศาจารย์ (พุทธทาสภิกขุ) คู่มือมนุษย์ ฉบับเรียนรู้ลัดสั้น ธรรมสภา ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา กรุงเทพฯ 2555
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต) ธรรมะฉบับเรียนลัด พิมพ์ครั้งที่ 30 สำนักพิมพ์พลีธรรมี ดรุงเทพฯ 2555
- สุทธิทต รมโฆวาท โอวาทธรรมพระอาจารย์มั่น พุทโธโลยี สำนักพิมพ์พระพุทธานุภาพประกาศ บริษัทแอดวานซ์สแตนดาร์ดกรุ๊ปจำกัด กรุงเทพฯ 2555

“ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ” กับ “พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ.2550” : ประเด็นผู้บริหารส่วนราชการ

โดย รศ.นพ.วิสูตร พongศิริไพบูลย์

ปัญหาที่เกิดขึ้นกรณีที่มี “ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530”¹ อยู่แล้ว ต่อมาเมื่อมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550² จะมีผลอย่างไรต่อ “ส่วนราชการและสถานภาพของผู้บริหารส่วนราชการ” นั้น ในเรื่องนี้จะเห็นได้ว่า มีความเกี่ยวข้องกับกฎหมายหลักในระดับศักดิ์ “พระราชบัญญัติ” ถึง 2 ฉบับ และอาจมีกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องอีกด้วย

ประเด็นที่ 1: การตีความตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550

ตำแหน่งของผู้บริหารในช่วงการปรับเปลี่ยนกฎหมายจำเป็นต้องพิจารณาตามมาตรา 37 และ 80 เป็นหลัก

“มาตรา 37 ในแต่ละคณะและส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น ให้มีคณบดีหรือผู้อำนวยการคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของส่วนงานนั้น และจะให้ มีรองคณบดีหรือรองผู้อำนวยการตามจำนวนที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด เพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบงานตามที่คณบดีหรือผู้อำนวยการมอบหมายก็ได้

คณบดีหรือผู้อำนวยการตามวรรคหนึ่งต้องสำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นที่สภามหาวิทยาลัยรับรอง รวมทั้งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามอื่นตามที่กำหนดในข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

คณบดีหรือผู้อำนวยการมีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปีและอาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้

การบริหารงานในคณะหรือส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น รวมทั้งวิธีการสรรหาอำนาจและหน้าที่ของคณบดีหรือผู้อำนวยการ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

การพ้นจากตำแหน่งคณบดีหรือผู้อำนวยการก่อนครบวาระ การรักษาการแทนให้นำมาตรา 31 และมาตรา 41 มาใช้บังคับโดยอนุโลม แล้วแต่กรณี

รองคณบดีหรือรองผู้อำนวยการนั้น ให้อธิการบดีแต่งตั้งและถอดถอนโดยคำแนะนำของคณบดีหรือผู้อำนวยการ แล้วแต่กรณี จากผู้ซึ่งมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับคณบดีหรือผู้อำนวยการ และเมื่อคณบดี หรือผู้อำนวยการพ้นจากตำแหน่ง

ให้รองคณบดี หรือรองผู้อำนวยการพ้นจากตำแหน่งด้วย”

เนื่องจากการเปลี่ยนผ่านการบังคับใช้กฎหมาย (จากกฎหมายเก่า คือ พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ.2530¹ มาเป็นกฎหมายใหม่ คือ พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ.2550²) ผู้ร่างกฎหมาย (เพื่อความรอบคอบ) ย่อมเห็นถึงสิ่งที่ย่อมไม่สอดคล้องกับการบังคับใช้กฎหมายฉบับใหม่ เพราะเดิมย่อมมีกฎหมาย (เดิม) บังคับใช้อยู่ (มักมีศักดิ์แห่งกฎหมายเท่ากัน same level of Hierarchy of Law) จึงอาจเป็น “อุปสรรค” หรือ “ปัญหา” ในการดำเนินการตามกฎหมายใหม่ (ในที่นี้คือ พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ.2550) รวมถึงการบริหารงานด้วย ด้วยเหตุนี้ กฎหมายจึงกำหนด “บทเฉพาะกาล” ไว้ ซึ่งหมายความว่า กรณีเกิดปัญหาในเรื่องดังกล่าวที่เกี่ยวข้องกันระหว่าง “กฎหมายเก่าและกฎหมายใหม่” ให้มาดูวิธีการแก้ปัญหามีบัญญัติไว้ในบทเฉพาะกาลนั่นเอง

ดังนั้น เมื่อประกาศใช้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ.2550² และเกิดปัญหาขึ้นกับ “การดำรงตำแหน่งผู้บริหาร” **จึงต้องพิจารณามาตรา 80 เป็นหลัก**

“มาตรา 80 การดำรงตำแหน่งของผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี คณบดี หัวหน้าภาควิชา หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือภาควิชาตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ.2530 ให้นำเป็นวาระการดำรงตำแหน่งของผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้”

ประการสำคัญของมาตรา 80 อาจสรุปการเกี่ยวข้องกับถ้อยคำและความหมายได้ดังนี้

- 1. ชื่อตำแหน่ง
- 2. พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2530

3. การนับวาระตามพระราชบัญญัตินี้ (พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550)

หลักการตีความนั้น อาจดำเนินการตีความโดยตรงหากสามารถแสดงให้เห็นและเข้าใจได้ทันทีตามตัวอักษรที่ปรากฏ แต่หากเข้าใจได้ยากก็อาจตีความกลับ (เพื่อให้เห็นถึงความหมายได้ง่ายขึ้นหรือเจตนารมณ์ได้เช่นเดียวกัน) ดังนั้นกรณีที่มีการดำรงตำแหน่งผู้บริหารอยู่ก่อนใช้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2550 โดย “การตีความกลับ” จากบทบัญญัติในมาตรา 80 จึงได้ข้อความดังนี้

การตีความกลับ: (ความหมายในเนื้อความมิได้เปลี่ยน)

“มาตรา 80 การมิได้ดำรงตำแหน่งของผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี คณบดี หัวหน้าภาควิชา หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือภาควิชาตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530 ไม่ให้นับเป็นวาระการดำรงตำแหน่งของผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้”

ดังนั้น ผู้ที่มิได้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือภาควิชาตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530¹ ต้องไม่ให้นับเป็นวาระการดำรงตำแหน่งของผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550² นั่นเอง

การพิจารณา:

ประการที่ 1: ชื่อตำแหน่ง

ต้องเป็นตำแหน่งตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายเท่านั้น ประกอบด้วยตำแหน่งดังต่อไปนี้

- ชื่อที่ 1: อธิการบดี
- ชื่อที่ 2: คณบดี
- ชื่อที่ 3: หัวหน้าภาควิชา
- ชื่อที่ 4: หัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ หรือภาควิชา

ประการที่ 2: การดำรงตำแหน่งผู้บริหาร

ต้องเป็นการดำรงตำแหน่งผู้บริหาร (ตามชื่อในประการที่ 1) ที่ “เป็นส่วนราชการแล้วตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530”

อธิบาย:

ก. หากมิใช่เป็นส่วนราชการตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530 ย่อมไม่เข้าเกณฑ์ในเรื่องดังกล่าว ตามมาตรา 80

ข. หากเป็นส่วนราชการแต่มิได้เป็นส่วน

ราชการตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530 ย่อมไม่เข้าเกณฑ์ในเรื่องดังกล่าว ตามมาตรา 80

ค. หากเป็นส่วนราชการตามกฎหมายอื่น เช่น ตามพระราชบัญญัติอื่น ย่อมไม่เข้ากับเกณฑ์ในเรื่องดังกล่าว ตามมาตรา 80

ประการที่ 3: หลักการดำรงตำแหน่งตาม “ประการที่ 1 (ชื่อที่ 4)” โดยพิจารณาจาก “ส่วนงานตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530”

การจะเป็นส่วนงานตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530 ได้ ต้องพิจารณาในมาตรา 8 และมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัตินี้

“มาตรา 8 มหาวิทยาลัยอาจแบ่งส่วนราชการ ดังนี้

- (1) สำนักงานอธิการบดี
- (2) บัณฑิตวิทยาลัย
- (3) คณะ
- (4) วิทยาลัย
- (5) สถาบัน

มหาวิทยาลัยอาจให้มีศูนย์ สำนัก และส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ในมาตรา 7 เป็นส่วนราชการในมหาวิทยาลัยอีกได้

..... ฯลฯ”

“มาตรา 9 การจัดตั้ง การรวม การยุบ บัณฑิตวิทยาลัย คณะ วิทยาลัย สถาบัน ศูนย์ สำนัก และส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ให้ทำเป็นพระราชกฤษฎีกา

การแบ่งส่วนราชการตามมาตรา 8 ให้ทำเป็นประกาศทบวงมหาวิทยาลัย”

การตราพระราชกฤษฎีกา : รัฐมนตรีซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวข้องจะอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติ หรือพระราชกำหนดนั้น ๆ เสนอร่างพระราชกฤษฎีกาต่อคณะรัฐมนตรีให้พิจารณา โดยร่างพระราชกฤษฎีกานั้น จะต้องไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติ หรือพระราชกำหนดที่เกี่ยวข้อง เมื่อคณะรัฐมนตรีพิจารณาแล้ว จะต้องนำร่างพระราชกฤษฎีกา ขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายพระมหากษัตริย์เพื่อทรงตราพระราชกฤษฎีกานั้น ๆ นายกรัฐมนตรีจะเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ จากนั้นจึงนำไปประกาศในราชกิจจานุเบกษา บังคับใช้ต่อไป

กรณีเมื่อมหาวิทยาลัยมหิดลประสงค์จะตั้งให้มี ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะ

เทียบเท่าคณะ จำเป็นอย่างยิ่งที่มหาวิทยาลัยมหิดล ต้องดำเนินการเพื่อให้มีการตรา “พระราชกฤษฎีกา” ขึ้นเท่านั้น หากจัดตั้งขึ้นโดยวิธีการอื่น เช่น โดย “ระเบียบมหาวิทยาลัยมหิดล³ ประกาศ มติสภามหาวิทยาลัย คณะกรรมการอื่น ๆ ฯลฯ” ย่อมไม่ถึงว่าเป็นส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ (ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530) แต่อาจเป็นส่วนราชการระดับอื่นได้

ประเด็นที่ 2: เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2552⁴ เกิด “สถานะของส่วนงาน” ภายใต้ผู้บริหารตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530

หลักพิจารณาทั่วไป :

เมื่อมหาวิทยาลัยมหิดลได้ดำเนินการตามกฎหมายจนทำให้เกิด “ส่วนงาน” ย่อมต้องถือว่าเป็นส่วนงานตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550

องค์ประกอบของส่วนงาน

1. ฐานะตามกฎหมาย
2. โครงสร้าง (รูปร่าง ดึก ที่ดิน)
3. ผู้บริหาร

บทบัญญัติตามกฎหมาย :

ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ.2550 แบ่งใน “เรื่องส่วนงาน” ออกเป็น

1. หมวด 1: บททั่วไป
  - การแบ่งส่วนงาน (มาตรา 10)
  - การจัดตั้ง การรวม การยุบ ส่วนงาน (มาตรา 11)
2. หมวด 3: การบริหารงาน
  - ผู้บริหารส่วนงาน (มาตรา 37)

วิเคราะห์ :

ข้อ ก: สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อมีการจัดตั้งส่วนงาน และแบ่งส่วนงานแล้วก็คือ มีฐานะตามกฎหมาย และมีโครงสร้างเป็น “ส่วนงาน”

ข้อ ข: “ผู้บริหาร” ยังคงเป็นผู้บริหารตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530 อยู่ หากจะทำให้ถูกต้องจำเป็นต้องดำเนินการปรับให้เป็น “ผู้บริหารตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550” ด้วยจึงจะเป็นการชอบ ซึ่งต้องมาพิจารณาตามบทบัญญัติในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 ในเนื้อหาของ “การเข้าสู่ตำแหน่งบริหารของส่วนงาน” ซึ่งในที่นี้ คือ มาตรา 37 นั่นเอง

ข้อ ค: เมื่อยังมีได้มีการดำเนินการกับ “การดำรงตำแหน่งการเป็นผู้บริหารแต่ประการใด” (ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550)

ย่อมเท่ากับว่า “ยังเป็นการดำรงตำแหน่งผู้บริหารตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530 อยู่เช่นเดิม”

ข้อ ง: การดำรงตำแหน่งผู้บริหารตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530 จึงต้องเป็นไปตามมาตรา 80 แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 ด้วย

ประเด็นที่ 3: การมีกฎหมายอื่นใดบัญญัติไว้ก่อนที่พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 ใช้บังคับกับผลกระทบต่อ “การเป็นส่วนงาน” ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530

ก่อนที่จะมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 นั้น มหาวิทยาลัยมหิดลอยู่ภายใต้ “พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530” ซึ่งต่อมาได้มีได้มีกฎหมายอื่นกล่าวถึงผลของส่วนราชการหลายระดับ ที่ยังมีได้มีสถานะเป็น “ส่วนราชการ” ตามชื่อนั้น ๆ อย่างเต็มตัว โดยให้ถือว่าเป็นส่วนงานนั้น ๆ แล้ว เช่นนี้ จะกระทบต่อ มาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530 และ มาตรา 80 แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 เพียงใด

ในเรื่องนี้ ประการสำคัญอยู่ที่ “บทบัญญัติในมาตรา 80 แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550” นั่นเอง กล่าวคือ ในมาตรา 80 นี้ ได้บัญญัติให้ “ผลการเป็นส่วนราชการตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2530” จึงต้องหมายถึง “การเป็นส่วนราชการตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530 เท่านั้น” จะตีความก้าวล่วงไปถึงการเป็นส่วนราชการตามกฎหมายอื่นที่มีผลก่อนหน้านั้นมิได้ เพราะหากเป็นเช่นนั้น ย่อมต้องบัญญัติว่า

มาตรา 80 การดำรงตำแหน่งของผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี คณบดี หัวหน้าภาควิชา หรือ หัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือภาควิชาตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530 หรือกฎหมายอื่น ให้นับเป็นวาระการดำรงตำแหน่งของผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีตามมาตรา 80 นี้จึงต้องเป็น ส่วนราชการตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ.2530 เท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับประเด็นที่ 2 ที่ได้วิเคราะห์ไว้แล้ว

ประเด็นที่ 4 “ความผูกพันของมติสภามหาวิทยาลัยที่เคยมีมา” (รวมถึงคำสั่งของมหาวิทยาลัยมหิดล)⁵ กับบทบัญญัติในมาตรา 80 แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550

ประเด็นที่สภามหาวิทยาลัยฯ เคยมีมติในเรื่องนี้มาแล้วเป็นประการหนึ่งประการใด รวมถึงการที่จะมีผลผูกพันประการที่ต้องยึดถือในการพิจารณาครั้งต่อไปหรือไม่เพียงใดนั้นจะต้องพิจารณาดังนี้

การพิจารณา:

ประการที่ 1: หากในเรื่องที่มติดีที่ประชุมสภามหาวิทยาลัย เป็นเรื่องในทำนองเดียวกันในเรื่อง

ก. “เรื่องข้อเท็จจริง” หรือ “ปัญหาข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ที่ได้ถูกบัญญัติโดยมติสภามหาวิทยาลัยมาแล้วแต่ในคราวหลังมีความเห็นที่แตกต่าง

ข. “ปัญหาข้อกฎหมายในระดับที่ต่ำกว่า” เช่น มติของคณะกรรมการต่าง ๆ โดยมติสภามหาวิทยาลัยแตกต่างจากมติของกรรมการต่าง ๆ เหล่านั้น

ค. “บทบัญญัติตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550” ได้ให้อำนาจแก่สภามหาวิทยาลัยเป็นผู้ตัดสินโดยมติสภามหาวิทยาลัยไว้ และมติสภามหาวิทยาลัยที่ได้ใหม่มีความแตกต่างจากของเดิมที่มีอยู่

ประการที่ 2: หากเป็นเรื่องที่เป็นการตีความตามบทบัญญัติของกฎหมายหลัก (ในที่นี้คือพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550)

ข้อ 1: การใช้และตีความโดยเฉพาะความมุ่งหมายของกฎหมายนั้น ให้พิจารณาถึงถ้อยคำซึ่งบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวได้บัญญัติไว้ (ในที่นี้คือ พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550)

ข้อ 2: การใช้และการตีความในที่นี้หมายถึง “**ปัญหาข้อกฎหมาย**” ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 นั่นเอง เมื่อเป็นเช่นนี้การพิจารณาการใช้และการตีความกฎหมายนั้น ต้องถือว่าเป็นไปตามหลักแห่ง “**Hierarchy of Law**” หมายความว่า “**กฎหมายที่มีศักดิ์ที่ต่ำกว่า ย่อมไม่อาจขัดหรือแย้งกับกฎหมายที่มีศักดิ์ที่สูงกว่าได้**”

ข้อ 3: การที่พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 ซึ่งมีศักดิ์เป็นถึง “พระราชบัญญัติ” ที่ถือว่าสูง (จะต่ำกว่าก็เพียงแต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เท่านั้น) เมื่อในมาตรา 80 บัญญัติไว้เช่นไรย่อมต้องเป็นไปตามมาตรา 80 เท่านั้น หมายความว่าเมื่อมาตรา 80 ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550

ได้บัญญัติไว้เป็นประการใดแล้วย่อมต้องเป็นไปตามนั้น เว้นเสียแต่ว่าจะมีกฎหมายที่มีศักดิ์ที่เท่ากัน “**มาลการบังคับใช้**” โดยกฎหมายดังกล่าวซึ่งต้องมีศักดิ์อย่างน้อยระดับพระราชบัญญัติและมีวัตถุประสงค์เพื่อการนั้น ๆ โดยเฉพาะ ไม่อาจอ้างกฎหมายที่มีศักดิ์ที่ต่ำกว่า (ในที่นี้คือ “มติสภามหาวิทยาลัย”) มาตีความในทำนองขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติตามมาตรา 80 ได้

ผลสรุปที่จะเป็น :

การที่สภามหาวิทยาลัย ได้เคยมีมติในคราวการประชุมครั้งก่อน ๆ (เช่น ครั้งที่ 430, 431..500 เป็นต้น)^{6,7} ถึง “**วาระที่แห่งการดำรงตำแหน่งของผู้หนึ่งผู้ใด**” หากขัดหรือแย้งกับเนื้อหา หลัก และเจตนารมณ์ของกฎหมาย มาตรา 80 แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 แล้ว ย่อมไม่อาจนำมาอ้างอิงเป็นบรรทัดฐานได้

สรุปความหมายตามบทบัญญัติแห่งมาตรา 80 ของพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550

มาตรา 80 แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 อาจพิจารณาทบทวนได้ ดังนี้

“การมิได้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารใน “หน่วยราชการต่าง ๆ” รวมถึง หัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือภาควิชาตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530 ย่อมไม่เป็นวาระการดำรงตำแหน่งของผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550”

เอกสารอ้างอิง

1. พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 104/ ตอนที่ 229/ ฉบับพิเศษ หน้า 1/11 พฤศจิกายน 2530.
2. พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 124/ ตอนที่ 68ก/ 16 ตุลาคม 2550.
3. ระเบียบมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วย โครงการวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2539. ลงวันที่ 11 ตุลาคม 2539.
4. ประกาศมหาวิทยาลัยมหิดล เรื่อง การจัดตั้งส่วนงานของมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2552. ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 126 ตอนที่พิเศษที่ 169 ง วันที่ 20 พฤศจิกายน 2552
5. คำสั่งมหาวิทยาลัยมหิดลที่ 31/2552 เรื่อง แต่งตั้งคณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์. ลงวันที่ 24 กันยายน 2552
6. รายงานการประชุมสภามหาวิทยาลัยมหิดล ครั้งที่ 430 (8/2552) วันพุธที่ 19 สิงหาคม 2552 วาระที่ 5.2.
7. รายงานการประชุมสภามหาวิทยาลัยมหิดล ครั้งที่ 431 (9/2552) วันพุธที่ 16 กันยายน 2552 วาระที่ 3.1.4.

=====

บทความ “สติ กับ การศึกษาทั่วไปเพื่อการพัฒนามนุษย์” นี้ เป็นแนวคิดหนึ่งของเนื้อหา คาบ “ปัญญาคือแกนกลางของการพัฒนาศักยภาพบัณฑิต” ในรายวิชา การศึกษาทั่วไปเพื่อการพัฒนาคน (2 หน่วยกิต) ซึ่งจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ในประเด็นหลัก สองประเด็น คือ ความสุข และ สติ ทั้งนี้ ได้นำเสนอเรื่อง “ความสุข” ในบทความก่อนนี้แล้ว

“สติ” กับ “การศึกษาทั่วไปเพื่อการพัฒนาคน” โดย รศ.ศรีสนธิ อินทรมณี

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต) ได้เมตตาอธิบายว่า คุณสมบัติของจิตมี 3 ด้าน คือ

ด้านคุณภาพ เช่น คุณธรรม เมตตา กรุณา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ซื่อสัตย์

ด้านสมรรถภาพ เช่น ความเข้มแข็ง มั่นคง เพียรพยายาม ความมุ่งมั่น ความมีสติ สมาธิ และ

ด้านสุขภาพ เช่น สุขภาพ ความปิติ อิ่มใจ ร่าเริงเบิกบานใจ ผ่องใส

สำหรับด้านสุขภาพที่สำคัญคือ สุขภาพ ทุกคนคงอยากพบแต่ความสุข ไม่อยากมีความทุกข์ สุขภาพจึงเป็นสิ่งที่ต้องศึกษาทำความเข้าใจว่าคืออะไร และเกิดขึ้นได้อย่างไร มนุษย์ที่พัฒนาความสุขถึงขั้นที่ 5 จะเป็นผู้พร้อมเสวยความสุขทุกอย่างใน 4 ชั้นแรก แต่จะเป็นสุขที่ไม่มีทุกข์เจือปน ไม่มีทุกข์ขุ่นมัว เช่น ความกังวล ความเสียดาย ผ่างอยู่ เป็นความสุขที่เกิดจากปัญญา

ดังนั้น ทำอย่างไรจึงจะทำให้มี “ปัญญา”

“สติ” เป็นรากฐานและมีบทบาทสำคัญที่สุดในการพัฒนาความสามารถหลายอย่าง ทั้งการพัฒนาปัญญาในระดับ Wisdom และการพัฒนาศักยภาพในการรับข้อมูลได้ถูกต้อง การหาความรู้ที่เกี่ยวข้องพื้นฐานจิตใจ และเขาวนปัญญา ซึ่งก็คือจุดมุ่งหมายข้อที่ 5 ของวิชาศึกษาทั่วไป

การฟัง อ่าน จับใจความ ต้องอาศัยสมาธิเป็นอย่างมาก สมาธิจะดีก็ต้องอาศัยสติ การที่จะมีความรู้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องทั้งความรู้เดิมหรือความรู้ใหม่ ก็ต้องอาศัยสมาธิและสติ

ความสามารถในการคิดวิเคราะห์สังเคราะห์ได้อย่างถูกต้องตามความเป็นจริง อย่างเป็นเหตุเป็นผล อย่างเป็นองค์รวม และอย่างไม่มีอคติ หรือ bias ก็ต้องกำกับด้วยสติ ไม่เช่นนั้นอาจสรุปผิดพลาดได้ หรือทำให้ไม่รู้ตัวว่ากำลังมีอคติลำเอียงเข้าข้างตัวเอง อาจวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาไม่ครบถ้วนทุกแง่มุม

คุณสมบัติของจิตใจ เช่น คุณธรรม สุขภาพ จิตสำนึกต่อสังคม เป็นคุณสมบัติที่พัฒนายากแม้จะมีความตั้งใจ เพราะธรรมชาติของใจมนุษย์มักจะเลือกสิ่งที่ยากคือ มักไหลลงสู่ที่ต่ำดุจกระแสน้ำ ตัวช่วยที่สำคัญที่สุดก็คือ สติ ที่จะคอยกำกับไม่ให้จิตใจไหลลงสู่ที่ต่ำ

ทั้งนี้ ได้สรุปสาระสำคัญจาก Powerpoint ประกอบเสียงของ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ แพทย์หญิง สุมาลี นิรมานนิตย์ เรื่อง สติคืออะไร ได้ดังนี้

➔ สติหมายถึงการระลึกได้ ระลึกได้ว่าจิตกำลังคิดเรื่องอื่น ไม่อยู่กับเรื่องที่ตั้งใจพิจารณา

➔ สติช่วยให้จิตตั้งมั่นอยู่กับเรื่องที่ต้องการพิจารณา ช่วยให้จิตมีสมาธิ

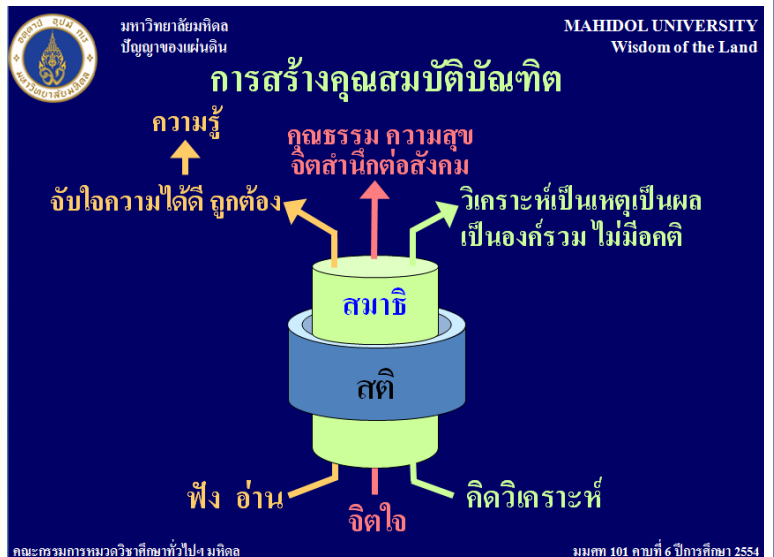
➔ สมาธิช่วยให้พิจารณาสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน ทำให้รู้และเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ตามความเป็นจริง ซึ่งก็คือปัญญา

➔ ปัญญาช่วยให้จิตใจมีอิสรภาพ และมีความสุข

➔ สุขภาพช่วยหล่อเลี้ยงคุณธรรมในจิตใจ ช่วยให้เกิดคุณธรรมและการประพฤติปฏิบัติที่ดีมีความยั่งยืน ทั้งการปฏิบัติต่อตนเอง ต่อธรรมชาติแวดล้อม ต่อสังคม ช่วยแก้ปัญหาสังคม ช่วยสร้างสรรค์สังคม

➔ ปัญญาคือที่มาของความสุขขั้นที่ 5 เป็นความสุขที่ไม่ต้องปรุงแต่ง เกิดขึ้นมีขึ้นในตนเองโดยไม่ต้องพึ่งพาปัจจัยภายนอก เป็นความสุขที่สมบูรณ์ ปัญญาจึงเป็นแกนกลางของการพัฒนาคน

ในคาบนี้ สรุปได้ว่า ปัญญาเป็นแกนกลางของการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ ช่วยให้ผู้มีความสุขได้ด้วยตนเอง ไม่ต้องพึ่งพาการเสวยสิ่งบำรุงบำเรอจากภายนอก ในการพัฒนาปัญญานั้น สติเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุด จึงขอให้นักศึกษาให้ความสำคัญและใช้เวลากับการฝึกสติเพื่อนำไปสู่การพัฒนาปัญญาให้เจริญงอกงามยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ภาพกิจกรรม

วันที่ 10 กรกฎาคม 2556 ที่ผ่านมา สภาคณาจารย์จัดเสวนาวิชาการ เรื่อง "ทำอย่างไรจะได้เป็นศาสตราจารย์ ก่อนอายุ 40 ปี" เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ จากวิทยากรที่ประสบผลสำเร็จในการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการจนได้เป็น ศาสตราจารย์ ในขณะที่อายุยังน้อย ทั้งนี้เพื่อสร้างแรงจูงใจและกระตุ้นให้อาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล เห็นความสำคัญและเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการ ได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ณ ห้องประชุมอเนกประสงค์ ชั้น 2 สถาบันวิจัยภาษา และวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา

จากซ้าย บรรยายภาคการลงทะเบียน ศ.คณินทิพย์ นพ.วิรุณ บุญบุษ ประธานสภาคณาจารย์กล่าวรายงานฯ และได้รับเกียรติจาก ศ.พญ.สุวรรณา เรืองกาญจนเศรษฐ์ รองอธิการบดี กล่าวเปิดการเสวนาวิชาการ

(ซ้าย) การบรรยาย เรื่อง "กลยุทธ์การเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการให้ประสบผลสำเร็จ" โดย ศ.นพ.บรรจง มไหสวริยะ (ขวา) การเสวนา เรื่อง "ทำอย่างไรจะได้เป็นศาสตราจารย์ก่อนอายุ 40 ปี" โดย ศ.นพ.สรวง ศรีวรรณบุรณ์ รศ.ดร.นพ.นริศเทพผล เจริญพันธุ์ ศ.ดร.วิษระ งามจิตระเจริญ และ ศ.เกียรติคุณ จริยา บรคอคเคแดน

บรรยายภาคการเสวนาวิชาการ ผู้สนใจจากทั้งหน่วยงานภายใน และภายนอกมหาวิทยาลัย

สภาอาจารย์
ศิริราช
ร่วมกับ
องค์กรแพทย์
ศิริราช

จัดการบรรยายเรื่อง
"ชีวิตและจิตวิญญาณวิถีพุทธวัชรยาน"
โดย รศ.ดร.กฤษดาภรณ์ หงส์ลัดดารมภ์
ในวันอังคารที่ 20 สิงหาคม 2556
เวลา 13.00 - 16.00 น.
ณ ห้องประชุมตึกสมาคมศิษย์เก่าแพทย์ศิริราช ชั้น 2
คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล
ลงทะเบียนล่วงหน้าได้ที่ สภาอาจารย์ศิริราช
โทรศัพท์ 0-2411-4457 / 0-2419-7667

บรรณาธิการแถลง

โดย รศ.นพ.วิสูตร ฟองศิริไพบูลย์

นับจากที่มหาวิทยาลัยมหิดลได้มีการประกาศใช้ “พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ.2550” ซึ่งหลายคนให้ชื่อว่าในขณะนี้ เป็น “มหาวิทยาลัยอิสระ” นั้น ความเป็นจริงยังคงเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐเพียงแต่อยู่ในกำกับของภาครัฐเท่านั้น อย่างไรก็ตามกระบวนการต่างๆในการดำเนินการนั้นสามารถ “แล้วเสร็จ” ได้ในมหาวิทยาลัยเอง มติของสภามหาวิทยาลัยจึงมีความสำคัญยิ่ง ตัวอย่างเช่น การยุบ “คณะ” (ส่วนงาน) นั้นเพียงแต่ทำเป็น “ประกาศของมหาวิทยาลัยและประกาศในราชกิจจานุเบกษา” เพียงเท่านั้น คณะ (ส่วนงาน) นั้นก็ถูกยุบเสียแล้ว หรือการจัดตั้งภาควิชาใดภาควิชาหนึ่งในคณะฯ (ส่วนงาน) ได้ก็เพียงแต่ทำเป็น “ประกาศของมหาวิทยาลัย” เท่านั้นก็สำเร็จแล้ว ไม่ต้องยุ่งกับกระบวนการทางการเมืองแต่ประการใด

แน่นอนที่สุดว่าเมื่อมีความง่ายดายเป็นการบริหารจัดการกิจการของมหาวิทยาลัยรวมถึงในเรื่องการบริหารงานบุคคลจึงอาจมีการกระทบกับบุคลากรในภาคส่วนต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยรวมถึงอาจารย์ทุกท่านด้วย เช่น

“มาตรา 24 สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัยอำนาจและหน้าที่เช่นว่านี้ให้รวมถึง

.....ฯลฯ

(3) ออกข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัย

.....ฯลฯ

การออกข้อบังคับตาม (3) ต้องเป็นไปเพื่อความเป็นธรรม สร้างขวัญและกำลังใจโดยได้รับฟังความคิดเห็นของพนักงานและลูกจ้างมหาวิทยาลัยประกอบด้วย”

“มาตรา 34 อธิการบดีเป็นผู้แทนของมหาวิทยาลัยในกิจการทั้งปวง ให้มีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

.....ฯลฯ

(4) บรรจุ แต่งตั้ง ดำเนินการทางวินัย และถอดถอนพนักงานมหาวิทยาลัย รวมทั้งดำเนินการบริหารงานบุคคลตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

.....ฯลฯ”

แน่นอนที่สุดเมื่อมีการใช้อำนาจบริหารซึ่งอาจกระทบต่อสิทธิ โดยเฉพาะในประการที่อาจเกิดความไม่เป็นธรรมต่อ “บุคลากร” ได้ จึงต้องมีกระบวนการเพื่อให้ความเป็นธรรมกับบุคลากรเหล่านั้นด้วยเพื่อให้เป็นการบริหารงานอย่างมี “ธรรมาภิบาล” (ซึ่งนิยมกล่าวถึงกันในปัจจุบันอย่างมาก) และพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 นี้เองในมาตรา 24 ก็ได้มีบทบัญญัติให้มีการ “แต่งตั้งคณะกรรมการ คณะกรรมการอุทธรณ์ และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัย” ด้วยซึ่งต่อมามหาวิทยาลัยมหิดลได้มี “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. 2552 (ประกาศ ณ วันที่ 22 เมษายน 2552) และ ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2554 (ประกาศเมื่อ 17 สิงหาคม 2554)” ตามลำดับ

ข่าวสภาคณาจารย์ในฉบับนี้จึงขอนำเสนอในเรื่องของ “คณะกรรมการกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์” เพื่อเป็น “ต้นเรื่อง” หรือ “ให้คุ้นกับชื่อนี้” ไว้ก่อนและจะได้มีการนำเสนอรายละเอียด บทบาท หน้าที่ ความสำคัญ รวมถึงบรรยากาศในการทำหน้าที่ในคณะกรรมการฯ (จากประสบการณ์จริง) และอื่น ๆ ในโอกาสต่อไป

ท้ายที่สุดนี้ขออย่าว่า “คณาจารย์ทุกท่านสมควรยิ่งที่จะต้องให้ความสำคัญกับคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ของมหาวิทยาลัย” ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ต่อตัวอาจารย์ทุกท่าน

พบกันใหม่ฉบับหน้าและจะมีบทความที่น่าสนใจให้ท่านได้รับทราบต่อไป
รศ.นพ.วิสูตร ฟองศิริไพบูลย์

ข่าวสภาคณาจารย์ เป็นหนังสือในมหาวิทยาลัย และเป็นสื่อระหว่างคณาจารย์ในการรับฟังแลกเปลี่ยนทัศนคติ ข้อคิดเห็น ทั้งด้านการบริหาร ด้านวิชาการ ด้านสวัสดิการ และอื่นๆ ของมหาวิทยาลัย บทความ ข้อคิด จดหมาย เป็นความเห็นของผู้เขียนเท่านั้น ไม่ใช้ความเห็นของสภาคณาจารย์

บรรณาธิการประจำฉบับ	รศ.นพ.วิสูตร ฟองศิริไพบูลย์
กองบรรณาธิการ	รศ.ศรีสันทิ อินทรมณี ผศ.ดร.ทัศนียา ร.นพรัตน์แจ่มจรรย์ส รศ.นพ.วิสูตร ฟองศิริไพบูลย์ รศ.ดร.ภญ.วิไล เทียนรุ่งโรจน์ หนูนภักดี ผศ.พญ.สุภาววรรณ เศรษฐบรรจง ผศ.สมศักดิ์ วงศาวิลา ผศ.ดร.สุรพงษ์ เลิศสิทธิชัย
ประสานงานกลาง	สุจิตรา สอนสม พัชญา วงษ์วันทีย์
ออกแบบและจัดทำรูปเล่ม	พรศิริ บุญมาวงศ์
เจ้าของ	สภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ชั้น5 999 ถนนพุทธมณฑลสาย 4 ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170 โทรศัพท์ : 0-2849-6351-2 โทรสาร : 0-2849-6351